

ВИЩИЙ АНТИКОРУПЦІЙНИЙ СУД

Р І Ш Е Н Н Я
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

24 березня 2023 року

м.Київ

Вищий антикорупційний суд колегією суддів у складі:

головуючого (судді-доповідача) Кравчука О.О.,
суддів: Білоус І.О., Крука Є.В.,
секретар судового засідання Слаква О.О.

розглянувши у відкритому судовому засіданні в залі суду в м. Києві адміністративну справу за позовом Міністерства юстиції України до Бабашова Леоніда Івановича (РНОКПП: місце проживання:

), треті особи, які не заявляють самостійних вимог: Товариство з обмеженою відповідальністю «Фінансова компанія «Довіра та гарантія» (ЄДРПОУ:

), Акціонерне товариство «Райффайзен Банк» (ЄДРПОУ:

), Пашкульський Ян Миколайович (РНОКПП:

), Товариство з обмеженою відповідальністю «Фінансова компанія «Дніпрофінансгруп» (ЄДРПОУ:

), Приватне підприємство «Блік» (ЄДРПОУ:

), Приватне підприємство «Сова-КБ» (ЄДРПОУ:

), Бабашова Тетяна Олегівна (РНОКПП:

), Вовк Світлана Олексіївна (РНОКПП:

), Косач Валерій Миколайович (РНОКПП:

) про застосування санкції, передбаченої пунктом 11 частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції»,

ВСТАНОВИВ:

1. Історія провадження

08.03.2023 до Вищого антикорупційного суду звернулось Міністерство юстиції України (далі - позивач) з адміністративним позовом до Бабашова Леоніда Івановича (далі - відповідач) про застосування санкції, передбаченої пунктом 11 частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції», та стягнення активів у дохід держави.

09.03.2023 ухвалою суду відкрите провадження у цій адміністративній справі та залучено до участі у справі як третю особу, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні відповідача Косача Валерія Миколайовича

2. Зміст позовних вимог та їх обґрунтування позивачем

2.1. Позивач просив застосувати до Бабашова Леоніда Івановича, 31 січня 1966 року народження, уродженця України, АР Крим, депутата державної думи федеральних зборів рф, члена політичної партії «єдина росія», санкції, передбачені пунктом 1¹ частини першої статті 4 Закону України "Про санкції", стягнути в дохід держави активи, а саме:

1) 1/2 частки в праві спільної часткової власності на земельну ділянку, загальна площа: 0,07 га, кадастровий номер: 8536300000:58:002:0489, цільове призначення: для індивідуального дачного будівництва, адреса об'єкта нерухомого майна: м. Севастополь, Севастопольська ЮБК, земельна ділянка 53/129, (Реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 178849885000, право власності № 2840268);

2) житловий будинок двоповерховий літ. А; прибудова літ. а; огорожа 1-3, загальна площа: 152 кв. м., житлова площа: 92,4 кв. м., адреса об'єкта нерухомого майна: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р., с. Петрівка, вулиця Паркова, будинок 34а (Реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 130102501220);

3) нежитлову будівлю, загальна площа: 127 кв. м., житлова площа: 104,2 кв. м., опис об'єкта: ціла нежитлова будівля складається з будівель та споруд: операторської з аптекою та офісними приміщеннями на автозаправочній станції, визначеної на плані літерою «А» основною площею 104.2 кв. м., загальною площею 127.0 кв. м.; навісу літ. «а1» загальною площею 162,8 кв. м., вбиральні літ. «Д», споруд, нежитлова будівля розташована на орендованій земельній ділянці площею 0,1894 гектарів, кадастровий номер: 0122055100:01:017:0012, цільове призначення - для розміщення та експлуатації будівель і споруд додаткових транспортних послуг та допоміжних операцій, адреса об'єкта нерухомого майна: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р., смт. Красногвардійське, вулиця Тітова, будинок 1а, (Реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 63338201220);

4) 1/2 частки в праві спільної часткової власності на нежитлову будівлю, загальна площа: 1914 кв. м., адреса об'єкта нерухомого майна: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р., смт. Красногвардійське, вулиця Тельмана, будинок 40 (Реєстраційний номер майна: 7259125);

5) нежитлова будівля, адреса об'єкта нерухомого майна: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р., с. Петрівка, вулиця Железнодорожна, будинок 1, (Реєстраційний номер майна: 31660403);

6) 2/100 частки в праві спільної часткової власності на нежитлову будівлю, загальна площа: 921 кв. м., житлова площа: 887 кв. м., опис: нежитлова будівля складається з будівель та споруд: холодильник, визначений на плані літерою «А», загальною площею 921,0 кв. м., основною площею 887,0 кв. м., склад літ. «Б», загальною площею 495,6 кв. м., основною площею 465,4 кв. м., склад літ. «Б1», прохідна літ. «Г», вбиральня літ. «Ж», трансформаторна підстанція літ. «Е», пожежне водоймище літ. «И», резервуари літ. «К», «Л»; споруди, адреса об'єкта нерухомого майна: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р., смт. Красногвардійське, провулок Дорожній, будинок 21 (Реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 76003801220, право власності № 1195308);

7) транспортний засіб VOLKSWAGEN TRANSPORTER, 2007 року випуску, VIN WV1ZZZ7HZ7H134865, номерний знак AA4000HT, свідоцтво про реєстрацію транспортного засобу САТ134191.

8) 100% частки статутного капіталу Приватного підприємства «Блік» (код ЄДРПОУ: 31983083, юридична адреса: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р-н, смт. Красногвардійське, вул. Тельмана, б. 25).

9) 50% частки статутного капіталу Приватного підприємства «Сова-КБ» (код

ЄДРПОУ: 36101482, юридична адреса: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р-н, смт. Красногвардійське, вул. Тітова, б. 1а).

2.2. Обґрунтовуючи позов, позивач зазначив про те, що рішенням Ради національної безпеки і оборони України (далі – РНБО) від 07 вересня 2022 року «Про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)» (введене в дію Указом Президента України від 07 вересня 2022 року № 637/2022) стосовно **Бабашова** Леоніда Івановича, 31 січня 1966 року народження, уродженця України, АР Крим, УРСР, депутата державної думи федеральних зборів рф, члена політичної партії «єдина росія», застосовано санкцію у виді блокування активів.

Накладення санкції пов'язано з тим, що Бабашов Л.І. голосував за постанову № 58243-8 «Про звернення державної думи федеральних зборів російської федерації до Президента російської федерації в.в. путіна про необхідність визнання донецької народної республіки та луганської народної республіки», і тому підтримував та впроваджував дії та політику, які підривають територіальну цілісність, суверенітет та незалежність України та дестабілізують Україну.

2.3. В обґрунтування позову позивач також зазначає, що станом на дату подання цієї заяви до суду, війська рф за наказом президента рф продовжують безпідставні, злочинні військові дії, що призвели, призводять і призводитимуть до численних смертей громадян України, їх страждань, катувань, зґвалтувань, не кажучи про незліченні випадки завдання їм матеріальної, моральної та психологічної шкоди. Мільйони українців були змушені покинути свої домівки, шукати притулок в Україні та за її межами, без жодного уявлення про те, коли вони зможуть повернутися на рідну землю і відновити нормальне життя. Однією із штучно створених передумов цієї неспровокованої агресії було визнання так званих «донецької народної республіки» та «луганської народної республіки» указами президента рф від 21 лютого 2022 року № 71 (посилання на указ: <https://publication.pravo.gov.ru/Document/View/0001202202220002>) та 21 лютого 2022 року № 72 (посилання на указ: <https://publication.pravo.gov.ru/Document/View/0001202202220001>). Відповідно до ідентичних положень цих указів, саме Україна не дотримувалась умов Мінських домовленостей, в зв'язку з чим рф визнала «незалежність» цих «республік». Крім того, відповідно до вказаних указів, у зв'язку із зверненнями «голів республік», війська рф було введено на територію Донецької та Луганської областей України для «підтримки миру».

Первинна законодавча ініціатива вказаного визнання походить від державної думи рф. Так, 15 лютого 2022 року на голосування державної думи рф було винесено проект постанови № 58243-8 «Про звернення державної думи федеральних зборів російської федерації «До президента російської федерації в.в. путіна щодо необхідності визнання донецької народної республіки та луганської народної республіки». Відповідно до даних офіційного сайту державної думи рф (vote.duma.gov.ru), за цю постанову проголосувало 78 відсотків депутатів від загальної їх кількості, зокрема депутат від фракції всеросійської політичної партії «єдина росія» **Бабашов Леонід Іванович**.

Крім того, 22 лютого 2022 року на голосування державної думи рф було винесено проекти федеральних законів № 75577-8 «Про ратифікацію договору про дружбу, співробітництво і взаємодопомогу між російською федерацією та луганською народною республікою» та № 75578-8 «Про ратифікацію договору про дружбу, співробітництво і взаємодопомогу між російською федерацією та донецькою народною республікою». За вказані федеральні закони проголосувало відповідно 88,7 та 88,9 відсотків депутатів від загальної їх кількості, зокрема депутат **Бабашов Леонід Іванович**.

Таким чином, відповідач як депутат державної думи рф своїм голосом підтримав формальне виправдовування воєнного нападу на територію України.

Крім того, відповідно до даних вказаного вище сайту державної думи рф, під час її засідання 03 жовтня 2022 року Бабашов Леонід Іванович проголосував за наступні проекти федеральних законів рф: 1) проект федерального закону № 203812-8 «Про ратифікацію договору між російською федерацією і донецькою народною республікою про прийняття до російської

федерації донецької народної республіки і створення в складі російської федерації нового суб'єкта»; 2) проект федерального закону № 203813-8 «Про ратифікацію договору між російською федерацією і луганською народною республікою про прийняття до російської федерації луганської народної республіки і створення в складі російської федерації нового суб'єкта»; 3) проект федерального закону № 203814-8 «Про ратифікацію договору між російською федерацією і Запорізькою областю про прийняття до російської федерації Запорізької області і створення в складі російської федерації нового суб'єкта»; 4) проект федерального закону № 203815-8 «Про ратифікацію договору між російською федерацією і Херсонською областю про прийняття до російської федерації Херсонської області і створення в складі Російської Федерації нового суб'єкта»; 5) проект федерального закону № 203816-8 «Про прийняття до російської федерації донецької народної республіки і створення в складі російської федерації нового суб'єкта – донецької народної республіки»; 6) проект федерального закону № 203817-8 «Про прийняття до російської федерації луганської народної республіки і створення в складі російської федерації нового суб'єкта – луганської народної республіки»; 7) проект федерального закону № 203818-8 «Про про прийняття до російської федерації Запорізької області і створення в складі російської федерації нового суб'єкта – Запорізької області»; 8) проект федерального закону № 203819-8 «Про ратифікацію Договору між російською федерацією і Херсонською областю про прийняття до російської федерації Херсонської області і створення в складі Російської Федерації нового суб'єкта – Херсонської області».

Таким чином, відповідач як депутат державної думи рф своїм голосом, з власної волі, проголосував за проекти федеральних законів російської федерації, якими рф намагалася легітимізувати свою спробу анексії міжнародно визнаних територій України.

2.4. Крім того, Бабашовим Л.І. в період з 22 лютого 2022 року по дату подання позовної заяви до суду на власній сторінці у соціальній мережі «Вконтакте» (<https://vk.com>) було поширено 30 публікацій, направлених на:

1) підтримку формальної анексії тимчасово непідконтрольних територій Донецької та Луганської областей України;

2) підтримку воєнного вторгнення рф на територію України;

3) підтримку проведення нелегітимних референдумів на території Донецької, Луганської, Запорізької та Херсонської областей;

4) підтримку збройних сил рф, президента рф путіна та взятого щодо України фашистського політичного курсу рф загалом;

5) повідомлення про здійснення відповідачем матеріального забезпечення збройних сил рф шляхом передачі 15 комплектів броні представникам збройних сил так званого «днр».

Зокрема, на сторінці Бабашова Л.І. було опубліковано:

- публікацію від 22 лютого 2022 року, в якій відповідач висловлює свою підтримку визнання незалежності так званих «днр» та «лнр», підтримку підписання «договорів про дружбу» з цими утвореннями та вдячність за це президенту рф путіну (посилання на публікацію: https://vk.com/wall332996651_3640);

- публікації від 06 березня 2022 року, якими відповідач поширив зображення, в яких фігурують вживані як символіка збройних сил рф латинські літери «Z» та «V» (посилання на публікації: https://vk.com/wall332996651_3741; https://vk.com/wall332996651_4285);

- публікація від 01 вересня 2022 року, якою відповідач повідомляє про те, що вона подарувала школам так званої «лнр» стенди із зображенням президента рф путіна та державної символіки рф. Відповідач додатково вказує, що на територію так званої «лнр» «вже завозять нормальні книги» - у значенні, що завозять книги проросійського, пропагандистського характеру (посилання на публікацію: https://vk.com/wall332996651_4877);

- публікація від 16 вересня 2022 року, якою відповідач повідомляє про те, що ним направлено 15 комплектів броні для військ так званої «днр» (посилання на публікацію: https://vk.com/wall332996651_4905);

- публікація від 23 вересня 2022 року, якою відповідач поширює інформацію щодо

нелегітимних референдумів на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей, Запорізької та Херсонської областей, а також інформацію, направлену на полегшення участі у такому голосуванні (посилання на публікацію: https://vk.com/wall332996651_4955);

- публікація від 24 листопада 2022 року, якою відповідач розповсюджує пропагандистську інформацію про те що Україна нібито мобілізує людей лише зі східних її регіонів і яка містить відредаговане зображення Президента України Зеленського В.О. в уніформі нацистського офіцера (посилання на публікацію: https://vk.com/wall332996651_5466). Решта публікацій є ідентичними за ідеологічним наповненням.

Вказані публікації, на думку позивача, свідчать про продовжувану, свідому підтримку відповідачем політики рф, а також про виконання ним з власної волі дій, пов'язаних із не тільки пропагуванням цієї політики шляхом розповсюдження її публікаціями у соціальних мережах, але й безпосередньою матеріальною підтримкою збройних сил рф.

2.5. Враховуючи вищевикладене, посилаючись на пункт 1, підпункт «в» пункту 2 частини 1 статті 5¹ Закону України «Про санкції» позивач стверджує, що Бабашов Л.І. вчинив: участь в ухваленні рішення щодо поширення юрисдикції рф на території, що входять до складу України шляхом голосування за формальну анексію таких територій, а отже, де-факто, підтримку воєнного нападу на Україну; ідеологічну підтримку дій країни-агресора, що підривають та загрожують територіальній цілісності, суверенітету та незалежності України, шляхом поширення ідей денацифікації України, пропагування підтримки дій вищого політичного керівництва росії, виправдовування воєнних дій проти України та сприяння злочинам проти територіальної цілісності України, геноциду народу України та людяності; участь в прийнятті рішення щодо воєнного нападу на Україну шляхом участі в укладенні та підтримуванні власним голосом нормативно-правових актів, якими рф де-факто оголосила про намір воєнного нападу на Україну та анексію її територій, а також відкриту підтримку позиції уряду рф і розповсюдження проросійської пропаганди у інтерв'ю засобам масової інформації.

Саме участь відповідача в прийнятті рішення щодо воєнного нападу на Україну шляхом підтриманні власним голосом нормативно-правових актів, якими рф де-факто оголосила про намір воєнного нападу на Україну та анексію її територій, а також відкрита підтримка відповідачем позиції уряду рф і розповсюдження проросійської пропаганди в інтерв'ю засобам масової інформації є, на думку позивача, підставою для застосування санкцій у відповідності до пункту 1 та підпункту «в» пункту 2 абзацу четвертого частини першої статті 5¹ Закону України «Про санкції».

2.6. Відповідно до частини 5 статті 22 Кодексу адміністративного судочинства України (далі - КАС України) Вищий антикорупційний суд вирішує адміністративні справи щодо застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини першої статті 4 Закону України «Про санкції», як суд першої інстанції.

Відповідач та треті особи правом на подання відзиву на позовну заяву не скористалися, про відкриття провадження у справі були проінформовані шляхом опублікування повістки про виклик у судові засідання на офіційному сайті Вищого антикорупційного суду, про що свідчать скріншоти з сайту суду (т. 2, а.с. 60-64), а також шляхом направлення листів на електронні адреси (т. 2, а.с. 46-59, 65) та поштові адреси (т. 1, а.с. 239-246).

22.03.2023 до суду надійшов лист-відповідь №6.2-2348/2-23 від 23.03.2023 р. (т. 2, а.с. 12) відповідно до змісту якого. місце проживання Бабашова Л.І. зареєстровано за адресою:

Інших клопотань, пояснень або заперечень від учасників адміністративного провадження до суду не надходило.

Відповідно до ч. 6 ст. 162 та ч. 2 ст. 175 КАС України, у разі ненадання відповідачем відзиву у встановлений судом строк без поважних причин, суд вирішує справу за наявними в ній матеріалами.

Відповідно до ч. 5 ст. 283¹ КАС України, позовна заява розглядається в судовому засіданні з

повідомленням про дату, час та місце судового засідання позивача та особи, щодо якої ставиться питання про застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини першої статті 4 Закону України «Про санкції». Неявка в судове засідання учасників справи та/чи їх представників не перешкоджає розгляду позовної заяви по суті та не може бути підставою для зупинення строків її розгляду, відкладення засідання на інший час чи дату або оголошення перерви в судовому засіданні.

Позивач, відповідач та треті особи в судове засідання 24.03.2023 року не з'явилися. Про час та місце розгляду справи повідомлялися належним чином, зокрема, шляхом опублікування повісток про виклик позивача та третіх осіб у судове засідання на офіційному сайті Вищого антикорупційного суду, про що свідчать скріншоти з сайту суду (т. 2, а.с. 60-64), а також шляхом направлення листів на електронні адреси (т. 2, а.с. 46-59).

Представник позивача подав клопотання про розгляд справи без його участі, позовні вимоги підтримує, просить позов задовольнити.

3. Мотиви суду

3.1. Підстави та умови для застосування стягнення активів

У цій справі суду необхідно надати відповіді на такі питання:

- 1) чи позивач звернувся до суду з адміністративним позовом під час дії правового режиму воєнного стану (абзац 1 пункту 1 статті 6 Закону України «Про санкції»)?;
- 2) чи на відповідача накладено санкцію у виді блокування активів за рішенням Ради національної безпеки та оборони України, прийнятим після набрання чинності, Законом України № 2257-IX (абзац 2 ч. 3 статті 6 Закону України «Про санкції»)?;
- 3) чи наявні підстави для застосування санкції, передбачені абзацом 4 частини 1 статті 5¹ Закону України «Про санкції»?;
- 4) чи належить відповідач до суб'єктів, до яких може бути застосовано зазначену санкцію?;
- 5) чи належать активи, питання про стягнення яких піднімає позивач, відповідачу, або чи є у нього можливість прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження цими активами?

Заслухавши пояснення представників позивача, з'ясувавши в судовому засіданні усі фактичні обставини справи, на яких ґрунтується позов, об'єктивно, всебічно, повно оцінивши докази, які мають значення для розгляду справи і вирішення спору по суті, суд встановив наступне.

3.2. Щодо правового режиму воєнного стану

З приводу правового режиму воєнного стану суд установив.

21.02.2022 росія офіційно «визнала» «державами» створені в окремих районах Донецької та Луганської областей України незаконні терористичні утворення «луганська народна республіка» та «донецька народна республіка».

24.02.2022 президент російської федерації оголосив про початок так званої «спеціальної військової операції» під приводом здійснення так званої «демлітаризації та денацифікації України».

Після цього близько четвертої години ранку були здійснені ракетні удари по всій території України, а російські війська здійснили широкомасштабне вторгнення на територію України, увійшовши з боку російської федерації, білорусі та тимчасово окупованого Кримського півострова.

У зв'язку із цим, Указом Президента України «Про введення воєнного стану» від 24.02.2022 № 64/2022 в Україні запроваджено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24.02.2022 строком на 30 діб. Цей Указ затверджений Законом України від 24.02.2022 № 2102-IX (т. 1 а.с. 39-41).

Згідно з пунктом 3 вказаного Указу Президента у зв'язку із введенням в Україні воєнного стану тимчасово, на період дії правового режиму воєнного стану, зокрема, можуть обмежуватися конституційні права, свободи людини й громадянина, передбачені статтями 30-34, 38, 39, 41-44, 53

Конституції України.

У подальшому строк дії воєнного стану в Україні указом Президента №58/2023 від 06.02.2023 р. продовжено до 20.05.2023 включно (т. 1, а.с. 42-43).

Позовна заява подана 08.03.2023, отже позивач звернувся до суду із адміністративним позовом під час дії воєнного стану.

3.3. Щодо накладення санкції у виді блокування активів

Судом встановлено, що рішенням РНБО від 7 вересня 2022 року «Про застосування та внесення змін до персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)» (введене в дію Указом Президента України від 7 вересня 2022 року № 637/2022) стосовно Бабашова Леоніда Івановича, 31 січня 1966 року народження, уродженця України, АР Крим, депутата державної думи федеральних зборів рф, члена політичної партії «єдина росія», застосовано санкцію у виді блокування активів строком на 10 років (т. 1, а.с. 44-52).

Закон України «Про Раду національної безпеки і оборони України», відповідно до його преамбули, визначає правові засади організації та діяльності РНБО, її склад, структуру, компетенцію і функції.

Згідно зі статтею 1 згаданого Закону РНБО відповідно до Конституції України є координаційним органом з питань національної безпеки і оборони при Президентові України.

Статтею 10 Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» встановлено, що прийняті рішення РНБО України вводяться в дію указами Президента України. Рішення Ради національної безпеки і оборони України, введені в дію указами Президента України, є обов'язковими до виконання органами виконавчої влади.

Судом під час розгляду справи встановлено, що рішення Ради національної безпеки і оборони України від 7 вересня 2022 року «Про застосування та внесення змін до персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)», як і Указ Президента України від 07.09.2022 № 637/2022, яким воно введене в дію, є чинними.

Отже, суд дійшов висновку, що на відповідача накладено санкцію у виді блокування активів за рішенням РНБО, прийнятим після набрання чинності Законом України № 2257-IX (абзац 2 пункту 1 статті 6 Закону України «Про санкції»).

3.4. Щодо підстав застосування санкції

Положеннями частини 1 статті 5¹ Закону України «Про санкції» визначено перелік підстав застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини 1 статті 4 цього Закону.

Підставами застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини першої статті 4 цього Закону, є:

1) завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України, зокрема, але не виключно, шляхом:...

є) ухвалення або взяття участі в ухваленні рішення (з підтримкою такого рішення своїм голосом) про поширення юрисдикції держави-агресора чи будь-якої іншої держави на територію, яка відповідно до Конституції України входить до складу України;

2) суттєве сприяння вчиненню дій або ухваленню рішень, зазначених у пункті 1 цієї частини, зокрема, але не виключно, шляхом:...

в) інформаційного сприяння вчиненню дій або ухваленню рішень, зазначених у пункті 1 цієї частини, зокрема, шляхом організації, фінансування та безпосереднього здійснення публічних дій, спрямованих на:

виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії проти України, окупації територій України, вчинення діянь, які відповідно до норм міжнародного права та/або законодавства України мають ознаки воєнних злочинів, геноциду або злочинів проти людяності.

Під публічними діями розуміються дії, адресовані невизначеному колу осіб, зокрема у мережі Інтернет або за допомогою засобів масової інформації.

3.5. Оцінка доказів

Для встановлення підстав для застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини 1 статті 4 Закону України «Про санкції», суд має дослідити та оцінити надані позивачем докази у їх сукупності.

Приписами частини першої статті 9 КАС України закріплено, що розгляд і вирішення справ в адміністративних судах здійснюються на засадах змагальності сторін та свободи в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості.

Поняття і перелік доказів, які передбачені в адміністративному процесі, визначено у статтях 72, 91, 94, 96, 99, 101 КАС України.

В адміністративних справах, визначених статтею 283-1 цього Кодексу, суд ухвалює рішення на користь тієї сторони, сукупність доказів якої є більш переконливою порівняно із сукупністю доказів іншої сторони.

На обґрунтування заявлених позовних вимог суду надано: електронні та письмові докази: відомості, отримані позивачем з офіційних реєстрів, від підприємств, установ та організацій тощо.

До позовної заяви приєднано роздруківки веб-сторінок (паперові копії веб-сторінок), що містять дані, якими позивач підтверджує наявність обставин (фактів), що обґрунтовують його вимоги. Враховуючи, що до матеріалів справи доданий DVD-диск з електронними доказами (т. 1 а.с. 247), які були оглянуті судом в судовому засіданні, із відповідними веб-сторінками та посиланнями на місце зберігання даних в електронній формі в мережі Інтернет, судом зазначені посилання приймаються як оригінал електронного документу.

3.6. Вчинення відповідачем дій, передбачених підпунктом «є» пункту 1 частини 1 статті 5¹ Закону України «Про санкції»

24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй. До складу ООН увійшли, серед інших, Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24.08.1991 – Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24.12.1991 – російська федерація) та ще 49 країн-засновниць, а надалі до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до частини 1 статті 1 Статуту ООН Організація Об'єднаних Націй переслідує мету підтримувати міжнародний мир і безпеку, і з цією метою вживати ефективних колективних заходів для запобігання і усунення загрози миру і подавлення актів агресії чи інших порушень миру, проводити мирними засобами відповідно до принципів справедливості і міжнародного права налагодження чи вирішення міжнародних спорів чи ситуацій, які можуть призвести до порушення миру.

Частиною 2 статті 2 Статуту ООН передбачено, що всі члени Організації Об'єднаних Націй добросовісно виконують прийняті на себе за цим Статутом обов'язки, щоб забезпечити їм всім у загальному права і переваги, що випливають з належності до складу Членів Організації.

Відповідно до частини 4 вказаної статті Статуту ООН всі члени Організації Об'єднаних Націй утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою чи її застосування як проти територіальної недоторканності чи політичної незалежності будь-якої країни, так і будь-яким іншим способом, несумісним з Цілями Організації Об'єднаних Націй.

При цьому, в преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 зазначено, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

24.08.1991 Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України, територія якої є неподільною та недоторканою.

Крім того, згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням

України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, російська федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Згідно із статтею 2 Конституції України, що є Основним Законом України, суверенітет України поширюється на всю її територію. Україна є унітарною державою. Територія України в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Також 31.05.1997 відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та російська федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією (ратифікований Законом України від 14.01.1998 № 13/98-ВР).

Відповідно до статей 2, 3 зазначеного Договору російська федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

28.01.2003 Україна та російська федерація уклали Договір про українсько-російський державний кордон (ратифікований Законом України від 20.04.2004 №1681-IV).

Відповідно до статті 2 зазначеного Договору сторони домовилися, що Українсько-російський державний кордон проходить так, як це зазначено в Описі проходження державного кордону між Україною та Російською Федерацією (Додаток 1) і зображено суцільною лінією червоного кольору на картах державного кордону між Україною та російською федерацією (Додаток 2), станом на момент підписання цього Договору.

У преамбулі Договору сторони зазначили про прихильність цілям і принципам Статуту Організації Об'єднаних Націй, а також положенням Гельсінського Заключного акта 1975 року, яким затверджена «Декларація принципів, якими держави-учасниці керуватимуться у взаємних відносинах». Декларацією закріплені такі принципи: 1) суверенна рівність, поважання прав, притаманних суверенітету; 2) незастосування сили або погрози силою, 3) непорушність кордонів, 4) територіальна цілісність держав, 5) мирне врегулювання суперечок, 6) невтручання у внутрішні справи, 7) поважання прав людини та основних свобод, включаючи свободу совісті, релігії та переконань, 8) рівноправ'я та право народів розпоряджатися своєю долею, 9) співробітництво між державами, 10) сумлінне виконання зобов'язань за міжнародним правом.

Однак, незважаючи на вказані закріплені та визнані міжнародні норми, російська федерація порушила вимоги Статуту ООН, зокрема, на сьогодні здійснює нічим не виправдану агресію проти України, як країна-агресор. Така заздалегідь спланована збройна агресія росії проти України розпочалася 20.02.2014 з військової операції збройних сил російської федерації із захоплення (тимчасової окупації) частини території України – Кримського півострова, після чого росія перейшла до наступного етапу – війни на українському Донбасі. Так, підрозділи російського спецназу та інших збройних формувань російської федерації захопили місцеві органи влади, поліцейські відділки, військові об'єкти України в окремих районах Донецької і Луганської областей України.

З урахуванням підстави, визначеної підпунктом «є», пункту 1 частини 1 статті 5¹ Закону України «Про санкції» та обраної позивачем в обґрунтування адміністративного позову в цій справі, доказуванню підлягає факт того, що відповідач вчинив дії щодо завдання істотної шкоди

національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України, зокрема, шляхом взяття участі в ухваленні рішення (з підтримкою такого рішення своїм голосом) про поширення юрисдикції держави-агресора на територію, яка відповідно до Конституції України входить до складу України.

Суд установив, що:

15 лютого 2022 року на голосування державної думи рф було винесено проект постанови № 58243-8 «Про звернення державної думи федеральних зборів російської федерації «До президента російської федерації в.в. путіна щодо необхідності визнання донецької народної республіки та луганської народної республіки». Відповідно до даних офіційного сайту державної думи рф (vote.duma.gov.ru), за цю постанову проголосувало 78 відсотків депутатів від загальної їх кількості, зокрема депутат від фракції всеросійської політичної партії «єдина росія» Бабашов Леонід Іванович (т. 1, а.с. 108-116, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247).

Крім того, 22 лютого 2022 року на голосування державної думи рф було винесено проекти федеральних законів № 75577-8 «Про ратифікацію договору про дружбу, співробітництво і взаємодопомогу між російською федерацією та луганською народною республікою» та № 75578-8 «Про ратифікацію договору про дружбу, співробітництво і взаємодопомогу між російською федерацією та донецькою народною республікою». За вказані федеральні закони проголосувало відповідно 88,7 та 88,9 відсотків депутатів від загальної їх кількості, зокрема депутат Бабашов Леонід Іванович (т. 1, а.с. 117-122, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247).

Окрім того, судом установлено, що відповідач, як депутат державної думи рф під час її засідання 03 жовтня 2022 року проголосував за наступні проекти федеральних законів рф:

1) проект федерального закону № 203812-8 «Про ратифікацію договору між російською федерацією і донецькою народною республікою про прийняття до російської федерації донецької народної республіки і утворення в складі російської федерації нового суб'єкта» (т. 1, а.с. 123-125, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247).

2) проект федерального закону № 203813-8 «Про ратифікацію договору між російською федерацією і луганською народною республікою про прийняття до російської федерації луганської народної республіки і утворення в складі російської федерації нового суб'єкта» (т. 1, а.с. 126-128, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247).

3) проект федерального закону № 203814-8 «Про ратифікацію договору між російською федерацією і Запорізькою областю про прийняття до російської федерації Запорізької області і утворення в складі російської федерації нового суб'єкта» (т. 1, а.с. 129-131, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247).

4) проект федерального закону № 203815-8 «Про ратифікацію договору між російською федерацією і Херсонською областю про прийняття до російської федерації Херсонської області і утворення в складі Російської Федерації нового суб'єкта» (т. 1, а.с. 132-134, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247).

5) проект федерального закону № 203816-8 «Про прийняття до російської федерації донецької народної республіки і утворення в складі російської федерації нового суб'єкта – донецької народної республіки» (т. 1, а.с. 135-137, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247).

6) проект федерального закону № 203817-8 «Про прийняття до російської федерації луганської народної республіки і утворення в складі російської федерації нового суб'єкта – луганської народної республіки» (т. 1, а.с. 138-140, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247).

7) проект федерального закону № 203818-8 «Про про прийняття до російської федерації Запорізької області і утворення в складі російської федерації нового суб'єкта – Запорізької області» (т. 1, а.с. 141-143, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247).

8) проект федерального закону № 203819-8 «Про прийняття в російську федерацію Херсонської області і утворення в складі російської федерації нового суб'єкта – Херсонської області» (т. 1, а.с. 144-146, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247).

Таким чином, відповідач як депутат державної думи рф своїм голосом, з власної волі, проголосував за проекти федеральних законів російської федерації, якими рф намагалася

легітимізувати свою спробу анексії міжнародно визнаних територій України.

Підтримка відповідачем рішень політичного керівництва рф шляхом голосування за погодження законів, що мають на меті зміну конституційно закріпленого статусу територій України, вказують на послідовну свідому підтримку рішень керівництва держави-агресора, які спрямовані на спробу поширення юрисдикції на окупованих територіях України, що порушує державний суверенітет та територіальну цілісність України.

Така політична діяльність відповідача, яка проявилася в голосуванні 15 лютого 2022 р., 22 лютого 2022 року та 03 жовтня 2022 року «за» відповідні проекти постанов державної думи та законопроекти, підпадає під визначення дій, передбачених підпунктом «є» пункту 1 частини 1 статті 5¹ Закону України «Про санкції», а саме взяття участі в ухваленні рішень (з підтримкою таких рішень своїм голосом) про поширення юрисдикції держави-агресора на територію, яка відповідно до Конституції України входить до складу України.

Щодо такої вимоги Закону України «Про санкції» для застосування санкції у вигляді стягнення в дохід держави як завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету та територіальній цілісності України або значної міри сприяння для вчинення таких дій (в тому числі у виді інформаційного сприяння), суд вказує, що істотність шкоди національній безпеці України підтверджується обставинами розпочатої відкритої агресії рф із заподіянням шкоди як державі України, так і окремим її громадянам. У силу вимог ч. 3 ст. 78 КАС України, суд визнає такі обставини загальновідомими, які не потребують доказування.

Виходячи з пояснень представника позивача та доданих доказів, суд дійшов висновку, що Бабашов Л.І. завдав істотної шкоди національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України, зокрема, шляхом взяття участі в ухваленні рішень (з підтримкою таких рішень своїм голосом) про поширення юрисдикції держави-агресора на територію, яка відповідно до Конституції України входить до складу України.

Одним із особливих видів санкцій, які Україна може застосовувати (накладати) відповідно до Закону України «Про санкції», є санкція у виді стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі, а також активів, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Санкція, передбачена пунктом 1¹ частини першої статті 4 Закону України «Про санкції», має винятковий характер та може бути застосована лише щодо фізичних та юридичних осіб, які своїми діями створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (в тому числі шляхом збройної агресії чи терористичної діяльності) або значною мірою сприяли вчиненню таких дій іншими особами, у тому числі до резидентів у розумінні Закону України «Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності Російської Федерації та її резидентів».

Санкція у вигляді стягнення в дохід держави активів фізичних та юридичних осіб додана пунктом 1¹ частини 1 статті 4 до Закону України «Про санкції» на підставі Закону України № 2257-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення ефективності санкцій, пов'язаних з активами окремих осіб» від 12.05.2022, який набрав чинності 24.05.2022 (далі - Закон № 2257-IX).

Відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про санкції» санкції можуть застосовуватися з боку України по відношенню до іноземної держави, іноземної юридичної особи, юридичної особи, яка знаходиться під контролем іноземної юридичної особи чи фізичної особи-нерезидента, іноземців, осіб без громадянства, а також суб'єктів, які здійснюють терористичну діяльність.

Тож, Закон України «Про санкції» визначає вичерпне коло суб'єктів, на яких можуть бути накладені такі санкції. По відношенню до фізичних осіб вони накладаються лише на нерезидентів, іноземців, осіб без громадянства, а також суб'єктів, які здійснюють терористичну діяльність.

Законом України «Про санкції» визначено виключний перелік підстав застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини першої статті 4 цього Закону (у виді стягнення активів в дохід держави).

Водночас, частина вказаних дій відповідача, вчинена до 24.05.2022, що є датою набрання Законом України № 2257-IX чинності, а частина після цієї дати. При цьому рішення РНБО, яким на відповідача накладено санкцію у виді блокування активів відповідача, прийняте 07.09.2022.

З огляду на це, суд зазначає, що підставами застосування санкцій у виді блокування активів фізичних та юридичних осіб згідно з п. 1 ч. 1 ст. 3 Закону України «Про санкції» є дії фізичної та юридичної особи, які створюють реальні та/або потенційні загрози національним інтересам, національній безпеці, суверенітету і територіальній цілісності України, сприяють терористичній діяльності та/або порушують права і свободи людини і громадянина, інтереси суспільства та держави, призводять до окупації території, експропріації чи обмеження права власності, завдання майнових втрат, створення перешкод для сталого економічного розвитку, повноцінного здійснення громадянами України належних їм прав і свобод, які виникли з моменту набуття чинності Закону України «Про санкції» у 2014 році.

Норма, зазначена у п. 1 ч. 1 ст. 3 Закону України «Про санкції» в цій частині діяла з 12.09.2014 року, що свідчить про те, що відповідач мав бути обізнаним, що у випадку вчинення вищезазначених дій до нього можуть бути запроваджені санкції з боку держави України, у тому числі й блокування активів.

У цій частині рішення РНБО про накладення санкцій у виді блокування активів Бабашова Л.І., з точки зору дії норми у часі, відповідає, як теоретичним підходам, так і ст. 58 Конституції України. На це вказує те, що спочатку був прийнятий Закон України «Про санкції», який передбачав наслідки за певні дії, а вже після набуття чинності закону, відповідач вчиняв дії, які є підставами для застосування санкції у виді блокування активів як передумови застосування санкції у виді стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі.

3.7. Вчинення відповідачем дій, передбачених абзацом 3 підпункту «в» пункту 2 частини 1 ст. 5¹ Закону України «Про санкції»

З урахуванням підстави, визначеної Законом України «Про санкції» та обраної позивачем в обґрунтування адміністративного позову в цій справі, доказуванню підлягає факт того, що відповідач вчинив публічні дії, спрямовані на: виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії проти України, окупації територій України, вчинення діянь, які відповідно до норм міжнародного права та/або законодавства України мають ознаки воєнних злочинів, геноциду або злочинів проти людяності.

Під публічними діями розуміються дії, адресовані невизначеному колу осіб, зокрема у мережі Інтернет або за допомогою засобів масової інформації.

Суд установив, що після початку повномасштабного вторгнення рф на територію України, відповідач як політичний діяч продовжував підтримувати агресивну політику рф та дії її політичного керівництва шляхом публічних заяв, які розміщувались, зокрема на сторінці позивача у соціальній мережі «Вконтакте» (<https://vk.com>).

Відповідач здійснював інформаційну підтримку російської пропаганди в публічному просторі щодо заперечення злочинного характеру та виправдання повномасштабного вторгнення в Україну.

Зокрема, відповідачем в період з 22 лютого 2022 року по дату подання позовної заяви до суду на власній сторінці у соціальній мережі «Вконтакте» (<https://vk.com>) було поширено 30 публікацій, направлених на:

- 1) підтримку формальної анексії тимчасово непідконтрольних територій Донецької та Луганської областей України;
- 2) підтримку воєнного вторгнення рф на територію України;
- 3) підтримку проведення нелегітимних референдумів на території Донецької, Луганської, Запорізької та Херсонської областей;
- 4) підтримку збройних сил рф, президента рф путіна та взятого щодо України фашистського політичного курсу рф загалом;
- 5) повідомлення про здійснення відповідачем матеріального забезпечення збройних сил рф

шляхом передачі 15 комплектів броні представникам збройних сил так званого «днр».

Зокрема, на сторінці Бабашова Л.І. було опубліковано:

- публікацію від 22 лютого 2022 року, в якій відповідач висловлює свою підтримку визнання незалежності так званих «днр» та «лнр», підтримку підписання «договорів про дружбу» з цими утвореннями та вдячність за це президенту рф путіну (посилання на публікацію: https://vk.com/wall332996651_3640, т. 1, а.с. 147, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247);

- публікації від 06 травня 2022 року та 06 березня 2022 року, якими відповідач поширив зображення, в яких фігурують вживані як символіка збройних сил рф латинські літери «Z» та «V» (посилання на публікації: https://vk.com/wall332996651_3741; https://vk.com/wall332996651_4285, т. 1, а.с. 150-151, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247);

- публікація від 01 вересня 2022 року, якою відповідач повідомляє про те, що він подарувала школам так званої «лнр» стенди із зображенням президента рф путіна та державної символіки рф. Відповідач додатково вказує, що на територію так званої «лнр» «вже завозять нормальні книги» - у значенні, що завозять книги проросійського, пропагандистського характеру (посилання на публікацію: https://vk.com/wall332996651_4877, т. 1, а.с. 171, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247);

- публікація від 16 вересня 2022 року, якою відповідач повідомляє про те, що ним направлено 15 комплектів броні для військ так званої «днр» (посилання на публікацію: https://vk.com/wall332996651_4905, т. 1, а.с. 172, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247);

- публікація від 23 вересня 2022 року, якою відповідач поширює інформацію щодо нелегітимних референдумів на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей, Запорізької та Херсонської областей, а також інформацію, направлену на полегшення участі у такому голосуванні (посилання на публікацію: https://vk.com/wall332996651_4955) (т. 1, а.с. 173, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247);

- публікація від 24 листопада 2022 року, якою відповідач розповсюджує пропагандистську інформацію про те що Україна нібито мобілізує людей лише зі східних її регіонів і яка містить відредаговане зображення Президента України Зеленського Володимира Олександровича в уніформі нацистського офіцера (посилання на публікацію: https://vk.com/wall332996651_5466) (т. 1, а.с. 180, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247). Решта публікацій є ідентичними за ідеологічним наповненням.

Вказані публікації свідчать про продовжувану, свідому підтримку відповідачем політики рф, а також про виконання ним з власної волі дій, пов'язаних із пропагуванням цієї політики шляхом розповсюдження її публікаціями у соціальних мережах.

Проаналізувавши надані докази, суд погоджується з позивачем, що такі висловлювання відповідача підпадають під визначення публічних дій, передбачених абзацом 3 підпункту «в» пункту 2 частини 1 статті 5¹ Закону України «Про санкції».

Щодо таких вимог Закону України «Про санкції» для застосування санкції у вигляді стягнення активів в дохід держави як завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України або значності міри сприяння для вчинення таких дій (в тому числі у виді інформаційного сприяння), суд зазначає наступне.

Позивачем у позовній заяві відображена конкретна підстава необхідності застосування такої санкції по відношенню до відповідача: суттєве сприяння вчиненню дій або ухваленню рішень, зазначених у п. 1 ч. 1 ст. 5¹ Закону України «Про санкції» (завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України) шляхом інформаційного сприяння – організації та безпосереднього здійснення публічних дій, спрямованих на виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії проти України, окупації територій України, вчинення діянь, які відповідно до норм міжнародного права та/або законодавства України мають ознаки воєнних злочинів, геноциду або злочинів проти людяності.

Суттєвість інформаційного сприяння впливає із наявних матеріалів, які підтверджують те, що відповідач, перебуваючи на посаді депутата (члена парламенту), використовував свої функції як інструмент розповсюдження антиукраїнської пропаганди з метою виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії проти України, окупації територій України, вчинення

діянь, які відповідно до норм міжнародного права та/або законодавства України мають ознаки воєнних злочинів, геноциду або злочинів проти людяності.

Істотність шкоди національній безпеці України підтверджується обставинами розпочатої відкритої агресії РФ із заподіянням шкоди як державі України, так і окремим її громадянам. У силу вимог ч. 3 ст. 78 КАС України, суд визнає істотність шкоди загальновідомими обставинами, які не потребують доказування.

Виходячи з пояснень представника позивача та доданих доказів, суд дійшов висновку, що Бабашов Л.І. вчинив суттєве інформаційне сприяння вчиненню дій, що підривають та загрожують територіальній цілісності, суверенітету та незалежності України шляхом безпосереднього здійснення публічних дій, спрямованих на виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії проти України, окупації територій України, вчинення діянь, які відповідно до норм міжнародного права та/або законодавства України мають ознаки воєнних злочинів, геноциду або злочинів проти людяності.

Оскільки положення ст. 58 Конституції України поширюються і на п. 1¹ ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції», суду необхідно перевірити, чи вбачаються у діях відповідача підстави, передбачені ч. 1 ст. 5¹ Закону України «Про санкції», які виникли або існували та продовжили існувати після набуття змін до цього Закону (набуття чинності Законом України № 2257-IX), а саме станом на 24.05.2022.

Судом було встановлено, що відповідач здійснював публічні дії, що були спрямовані на виправдовування й визнання правомірною збройної агресії проти України, глорифікацію осіб, які здійснювали таку збройну агресію та повну підтримку політики держави-агресора як до 24.05.2022 (дати набуття чинності п. 1¹ ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції»), так і після зазначеної дати.

З огляду на вищенаведене, суд приходить до висновку щодо можливості застосування до Бабашова Л.І. санкції на підставі Закону України № 2257-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення ефективності санкцій, пов'язаних з активами окремих осіб» від 12.05.2022, який набув чинності 24.05.2022.

3.8. Щодо належності відповідача до суб'єктів, до яких може бути застосовано санкцію

Відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про санкції» санкції можуть застосовуватися з боку України по відношенню до іноземної держави, іноземної юридичної особи, юридичної особи, яка знаходиться під контролем іноземної юридичної особи чи фізичної особи-нерезидента, іноземців, осіб без громадянства, а також суб'єктів, які здійснюють терористичну діяльність.

Тож, Закон України «Про санкції» визначає вичерпне коло суб'єктів, на яких можуть бути накладені такі санкції. По відношенню до фізичних осіб вони накладаються лише на нерезидентів, іноземців, осіб без громадянства, а також суб'єктів, які здійснюють терористичну діяльність. Лише останні наведені в законі безвідносно до їх іноземної або української приналежності.

Поняття терористичної діяльності встановлено статтею 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» № 638-IV від 20.03.2003 (далі - Закон № 638-IV). Законом України «Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну» № 2265-IX від 22.05.2022 (далі - Закон № 2265-IX, який набрав чинності 12.06.2022) цю статтю доповнено наступним визначенням: терористичною є діяльність, яка охоплює пропаганду російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України.

У свою чергу, під пропагандою російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України розуміється поширення інформації, спрямованої на підтримку або виправдання злочинного характеру діяльності Російської Федерації, органів держави-терориста (держави-агресора), їх посадових осіб, працівників, службовців (у тому числі військовослужбовців) та (або) представників, які відкрито або приховано діють від імені Російської Федерації на території України або з територій інших держав проти України; публічне заперечення, у тому числі через засоби масової інформації або з

використанням мережі Інтернет, злочинного характеру збройної агресії Російської Федерації проти України; публічне використання символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну, використання, створення, поширення продукції, що містить таку символіку, в Україні та (або) за кордоном (п. 3 ч. 1 ст. 1 Закону № 2265-IX).

Судом встановлено, що здійснення відповідачем дій, наведених в п. 3.7. цього рішення, підпадає під визначення поняття здійснення терористичної діяльності.

Відтак, до відповідача може бути застосована санкція у виді стягнення активів в дохід держави, як до суб'єкта, що здійснює терористичну діяльність.

3.9. Належність активів, щодо яких може бути застосована санкція у виді стягнення у дохід держави, відповідачу або іншим особам, через яких відповідач може прямо чи опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

3.9.1. Правові підстави визначення обсягу активів, щодо яких може бути застосована санкція у виді стягнення у дохід держави

Пункт 1¹ ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції» визначає, що стягненню в дохід держави підлягають активи, що належать фізичній або юридичній особі, а також активи, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Згідно з пунктом 3 статті 1 Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення», активами, пов'язаними з тероризмом та його фінансуванням, розповсюдженням зброї масового знищення та його фінансуванням, є всі активи, що прямо (а щодо права власності на корпоративні права – також опосередковано (через інших осіб)) перебувають у власності, в тому числі у спільній власності, або передаються на користь осіб, включених до переліку осіб, пов'язаних з провадженням терористичної діяльності або стосовно яких застосовано міжнародні санкції, осіб, які здійснюють фінансові операції від імені або за дорученням осіб, включених до переліку осіб, та осіб, якими прямо або опосередковано (через інших осіб) володіють або кінцевими бенефіціарними власниками яких є особи, включені до переліку осіб, а також активи, отримані від таких активів.

Відповідно до пункту 3 статті 1 Закону України «Про запобігання корупції» близькими особами є члени сім'ї а також чоловік, дружина, батько, мати, вітчим, мачуха, син, дочка, пасинок, падчерка, рідний та двоюрідний брати, рідна та двоюрідна сестри, рідний брат та сестра дружини (чоловіка), племінник, племінниця, рідний дядько, рідна тітка, дід, баба, прадід, прабаба, внук, внучка, правнук, правнучка, зять, невістка, тесть, теща, свекор, свекруха, батько та мати дружини (чоловіка) сина (дочки), усиновлювач чи усиновлений, опікун чи піклувальник, особа, яка перебуває під опікою або піклуванням особи.

Відповідно до підпункту «в» підпункту 14.1.159 пункту 14.1 статті 14 Податкового кодексу України, пов'язаними фізичними особами є чоловік (дружина), батьки (у тому числі усиновлювачі), діти (повнолітні/неповнолітні, у тому числі усиновлені), повнорідні та неповнорідні брати і сестри, опікун, піклувальник, дитина, над якою встановлено опіку чи піклування.

3.9.2. Перелік активів, стягнути які вимагає позивач

3.9.2.1. Активи належні відповідачу на праві власності

Відповідно до відомостей з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно, Державного земельного кадастру, Єдиного державного реєстру транспортних засобів **Бабашову Л.І.** (РНОКПП) на праві приватної власності належить наступне майно:

1) житловий будинок двоповерховий літ. А; прибудова літ. а; огорожа 1-3 житловий будинок, загальна площа 152 кв. м., житлова площа: 92,4 кв. м., адреса розташування: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р., с. Петрівка, вулиця Паркова, будинок 34а, відомості внесені до реєстру на підставі свідоцтва про право власності № 7803032, виданого 10 серпня 2013

року державним реєстратором реєстраційної служби Красногвардійського районного управління юстиції Автономної Республіки Крим Коваль І.М., номер запису про право власності: 2073249 (Реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 130102501220) (т. 1, а.с. 184-185, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247).

2) нежитлова будівля, загальна площа: 127 кв. м., житлова площа: 104,2 кв. м., опис об'єкта: ціла нежитлова будівля складається з будівель та споруд: операторської з аптекою та офісними приміщеннями на автозаправочній станції, визначеної на плані літерою «А» основною площею 104.2 кв. м., загальною площею 127.0 кв. м.; навісу літ. «а1» загальною площею 162,8 кв. м., вбиральні літ. «Д», споруд, нежитлова будівля розташована на орендованій земельній ділянці площею 0,1894 гектарів, кадастровий номер 0122055100:01:017:0012, цільове призначення - для розміщення та експлуатації будівель і споруд додаткових транспортних послуг та допоміжних операцій, адреса розташування: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р., смт. Красногвардійське, вулиця Тітова, будинок 1а, відомості внесені до реєстру на підставі свідоцтва про право власності на нерухоме майно, серія та номер: б/н, виданий 01 жовтня 2012 року, видавник: Виконавчий комітет Красногвардійської селищної ради АР Крим (Реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 63338201220) (т. 1, а.с. 187-188, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247).

На вказане житлове приміщення встановлено обтяження у виді іпотеки. Обтяження було встановлено на підставі Генерального договору на здійснення кредитних операцій № 01/01-12-2-0-7/20 від 15 травня 2013 року, сторонами якого є Публічне акціонерне товариство «Райффайзен банк Аваль» (код ЄДРПОУ: 14305909) та Приватне підприємство «Блік» (іпотекодержатель – Товариство з обмеженою відповідальністю «Фінансова компанія «Довіра та гарантія», код ЄДРПОУ: 38750239). Розмір основного зобов'язання по вказаному договору становить 2 000 000 грн. 00 коп., строк виконання основного зобов'язання – 13 травня 2018 року (т. 1, а.с. 188, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247).

3) 1/2 нежитлової будівлі, загальна площа: 1914 кв. м., адреса розташування: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р., смт. Красногвардійське, вулиця Тельмана, будинок 40, відомості внесені до реєстру на підставі договору купівлі-продажу, серія ВСА №465040 від 04 березня 2005 року (Реєстраційний номер майна: 7259125) (т. 1, а.с. 91-92, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247).

Власником іншої 1/2 цієї нежитлової будівлі є Пашкульський Ян Миколайович (РНОКПП: _____, відомості внесені до реєстру на підставі договору купівлі-продажу, серія ВСА №465039 від 04 березня 2005 року).

На вказане приміщення встановлено обтяження у виді іпотеки. Обтяження було встановлено на підставі договору іпотеки № 1167 від 14 квітня 2006 року (іпотекодержатель – Товариство з обмеженою відповідальністю «Фінансова компанія «Дніпрофінансгруп», код ЄДРПОУ: 40696815). Розмір основного зобов'язання по вказаному договору становить 2 000 000 грн. 00 коп. (два мільйони гривень 00 копійок), строк виконання основного зобов'язання – 12 квітня 2011 року (т. 1, а.с. 91, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247).

Згідно зі статтею 134 Конституції України Автономна Республіка Крим є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання. Таким чином, незважаючи на дії та позицію російської федерації, Крим є територією України.

Відповідно до пункту 5 статті 1 Закону України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень», обтяження – заборона або обмеження розпорядження та/або користування нерухомим майном, встановлені законом, актами уповноважених на це органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, або такі, що виникли з правочину.

Згідно зі статтею 4 Закону України «Про іпотеку», обтяження нерухомого майна іпотекою підлягає державній реєстрації відповідно до закону.

Відповідно до частини першої статті 575 Цивільного кодексу України іпотекою є застава нерухомого майна, що залишається у володінні заставодавця або третьої особи, а також застава об'єкта незавершеного будівництва, майбутнього об'єкта нерухомості.

Відповідно до абзацу третього частини першої статті 5¹ ЗУ «Про санкції» накладення на активи арешту, встановлення щодо них мораторію чи будь-яких інших обтяжень (заборони розпоряджатися або користуватися ними), а також перебування таких активів у заставі не перешкоджає стягненню цих активів у дохід держави як санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини першої статті 4 цього Закону.

4) транспортний засіб VOLKSWAGEN TRANSPORTER, 2007 року випуску, VIN: WV1ZZZ7HZ7H134865, номерний знак AA4000HT, свідоцтво про реєстрацію транспортного засобу CAT134191 (т. 1, а.с. 101, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247).

5) 100% частки статутного капіталу Приватного підприємства «Блік» (код ЄДРПОУ: 31983083, юридична адреса: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р-н, смт. Красногвардійське, вул. Тельмана, б. 25) (т. 1, а.с. 197-204, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247).

б) 50% частки статутного капіталу Приватного підприємства «Сова – КБ» (код ЄДРПОУ: 36101482, юридична адреса: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р-н, смт. Красногвардійське, вул. Тітова, б. 1а) (т. 1, а.с. 205-212, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247). Інші 50% частки статутного капіталу Приватного підприємства «СОВА – КБ» (код ЄДРПОУ: 36101482) належать Косачу Валерію Миколайовичу (РНОКПП: _____).

Окрім того, суд підкреслює, що належність 1/2 частки нежитлової будівлі, зазначеній у підпункті 2 п. 3.9.2.1. цього рішення третій особі, Пашкульському Яну Миколайовичу та належність 50% частки статутного капіталу Приватного підприємства «Сова-КБ», третій особі, Косачу В.М. не перешкоджає задоволенню позову в цій частині, оскільки таке задоволення не зачіпає прав і обов'язків таких осіб.

Суд погоджується з позицією позивача в частині належності відповідачу об'єктів нерухомого майна, що зазначені в підпунктах 2 і 3 п. 3.9.2.1. цього рішення, а також можливістю їх стягнення у дохід держави незважаючи на наявність обтяжень, накладених на зазначені об'єкти.

3.9.2.2. Активи, щодо яких відповідач може прямо чи опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними через дружину, Бабашову Тетяну Олегівну

Згідно з відомостями Державного реєстру актів цивільного стану відповідач Бабашов Л.І. з 04.03.2011 перебуває у шлюбі з Бабашовою Тетяною Олегівною (РНОКПП: _____) (т. 1, а.с. 84, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247).

Відповідно до відомостей Державного реєстру речових прав на нерухоме майно, Бабашовій Т.О. на праві власності належить наступне майно, набуте під час шлюбу, в тому числі (т. 1, а.с. 148-159):

1/2 земельної ділянки, загальна площа: 0,07 га, кадастровий номер: 8536300000:58:002:0489, цільове призначення: для індивідуального дачного будівництва, адреса розташування: м. Севастополь, Севастопольська ЮБК, земельна ділянка 53/129, площа: 0.07 га, підстава державної реєстрації: договір купівлі-продажу № 2603 від 11 жовтня 2011 року (Реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 178849885000). Друга половина земельної ділянки належить Вовк Світлані Олексіївні (РНОКПП: _____).

Таким чином, за час перебування у шлюбі з Бабашовим Л.І. а саме з 04.03.2011, Бабашова Т.О. набула у власність на підставі договору купівлі-продажу право на 1/2 зазначеної земельної ділянки.

Обґрунтовуючи позов, позивач посилається на те, що відповідно до листа Державної податкової служби від 18.01.2023 р. № 846/5/99-00-08-02-01-05, (т. 1, а.с. 250-255) Бабашовою Т.О. у 2006 році було отримано 2 202 грн. 50 коп. (дві тисячі двісті дві гривні 50 копійок) доходу, у 2008 році – 11 564 грн. 72 коп. (одинадцять тисяч п'ятсот шістьдесят чотири гривні 72 копійки) доходу, у 2009 році – 6203 грн. 02 коп. (шість тисяч двісті три гривні 02 копійки) доходу. В період після одруження доходу нею отримано не було. Таким чином, сумарний дохід Бабашової Т.О. за весь період роботи становить 19 970 грн. 24 коп. (дев'ятнадцять тисяч дев'ятсот сімдесят гривень

24 копійки). Як убачається із аналізу цінових пропозицій на ринку землі, зокрема цінової інформації, отриманої позивачем (т. 1, а.с. 219-222, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247):

- вартість земельної ділянки у Автономній Республіці Крим могла становити від 23 000,00 дол. США (183 827 грн. 50 коп. у гривневому еквіваленті на час публікації оголошення) за ділянку площею 0,1 га до 60 000 дол. США (479 550 677 грн. 00 коп. у гривневому еквіваленті на час публікації оголошення) за земельну ділянку площею 0,15 га;

Вирішуючи питання про те, чи може відповідач вчиняти дії щодо зазначеного майна, суд виходить із такого.

Згідно зі статтею 60 Сімейного кодексу України майно, набуте подружжям за час шлюбу, належить дружині та чоловікові на праві спільної сумісної власності.

Відповідно до ч. 1 ст. 63 Сімейного кодексу України дружина та чоловік мають рівні права на володіння, користування і розпоряджання майном, що належить їм на праві спільної сумісної власності, якщо інше не встановлено домовленістю між ними.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Сімейного кодексу України дружина, чоловік розпоряджаються майном, що є об'єктом права спільної сумісної власності подружжя, за взаємною згодою.

Разом з тим, відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 57 Сімейного кодексу України, особистою приватною власністю дружини, чоловіка є майно, набуте нею, ним за час шлюбу, але на підставі договору дарування або в порядку спадкування.

Отже, щодо майна, набутого під час шлюбу, а саме: 1/2 земельної ділянки, загальна площа: 0,07 га, кадастровий номер: 8536300000:58:002:0489, цільове призначення: для індивідуального дачного будівництва, адреса розташування: м. Севастополь, Севастопольська ЮБК, земельна ділянка 53/129, площа: 0.07 га, підстава державної реєстрації: договір купівлі-продажу № 2603 від 11 жовтня 2011 року (Реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 178849885000) суд приходиться до висновку, що відповідач може вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Окрім того, суд підкреслює, що належність 1/2 земельної ділянки, загальна площа: 0,07 га, кадастровий номер: 8536300000:58:002:0489, цільове призначення: для індивідуального дачного будівництва, адреса розташування: м. Севастополь, Севастопольська ЮБК, земельна ділянка 53/129, підстава державної реєстрації: договір купівлі-продажу № 2603 від 11 жовтня 2011 року (Реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 178849885000) третій особі, Вовк Світлані Олексіївні не перешкоджає задоволенню позову в цій частині, оскільки таке задоволення не зачіпає прав і обов'язків такої третьої особи.

3.9.2.3. Активи, щодо яких відповідач може прямо чи опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними через юридичну особу Приватне підприємство «Блік»

Відповідно до відомостей з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно, ПП «Блік» володіє:

- нежитловим приміщенням, адреса розташування: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р., с. Петрівка, вулиця Железнодорожна, будинок 1, відомості внесені до реєстру на підставі свідоцтва про право власності серії САС №943425 від 04 жовтня 2010 року, виданого Петрівською сільською радою (Реєстраційний номер майна: 31660403) (т. 1, а.с. 213-214, dvd-г диск, т. 1, а.с. 247);

- 2/100 нежитлової будівлі, загальна площа: 921 кв. м., житлова площа: 887 кв. м., опис: нежитлова будівля складається з будівель та споруд: холодильник, визначений на плані літерою «А», загальною площею 921,0 кв. м., основною площею 887,0 кв. м., склад літ. «Б», загальною площею 495,6 кв. м., основною площею 465,4 кв. м., склад літ. «Б1», прохідна літ. «Г», вбиральня літ. «Ж», трансформаторна підстанція літ. «Е», пожежне водоймище літ. «И», резервуари літ. «К», «Л»; споруди, адреса розташування: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р., смт. Красногвардійське, провулок Дорожній, будинок 21, відомості внесені до реєстру на підставі договору купівлі-продажу частки нежитлової будівлі, серія та номер: 1245, виданий 05.06.2013,

видавник: Ляшук О.В., приватний нотаріус Красногвардійського районного нотаріального округу АР Крим (Реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 76003801220) (т. 1, а.с. 215-216, dvd-диск, т. 1, а.с. 247).

Бабашов Л.І., як особа, що володіє 100 відсотками ПП «Блік», має безпосередній вплив на нього, і має в непряму володінні всі активи, що належать цій юридичній особі, а отже суд приходиться до висновку, що відповідач може вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження майном, що належить ПП «Блік».

3.10. Пропорційність втручання у право власності відповідача

Будь-яке примусове позбавлення власності є втручанням у право на власність. Відповідно до положень статті 1 Першого Протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі - Конвенція) кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений свого майна інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом або загальними принципами міжнародного права. Також, ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності (стаття 41 Конституції України). Право, в цілому, дозволяє таке втручання, проте це втручання повинно бути законним, обґрунтованим та пропорційним.

Відповідно до статті 1 Першого Протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, будь-яке обмеження права власності повинно здійснюватися, зокрема, на умовах, передбачених законом. Також, обмеження права власності має переслідувати законну мету за допомогою засобів, які є пропорційними меті («*Beveler v. Italy*» від 5 січня 2000 року, заява № 33202/96, § 107). При цьому, має бути розумне співвідношення між засобами та метою, що досягається – так званий «справедливий баланс» між інтересом суспільства та вимогами щодо захисту фундаментальних прав особи (серед інших, рішення ЄСПЛ у справі «*Edwards v. Malta*» від 24 жовтня 2006 року, заява № 17647/04, § 69).

Право власності не є абсолютним, оскільки держава може вимагати від суб'єктів дотримуватися певних позитивних зобов'язань. У разі, якщо особи своїми діями створюють суттєву загрозу національній безпеці, інтересам громадян країни, наприклад, через фінансування чи підтримку війни проти цієї країни, держава може вжити заходів на припинення чи попередження таких дій.

При застосуванні такої санкції як стягнення активів у дохід держави суд повинен враховувати співмірність її застосування зі шкодою, що завдана інтересам суспільства діями відповідача.

У постанові Великої Палати Верховного Суду від 07.04.2020 у справі № 916/2791/13 сформована наступна правова позиція: втручання у право власності, навіть якщо воно здійснюється згідно із законом і з легітимною метою, буде розглядатися як порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції, якщо не буде встановлений справедливий баланс між інтересами суспільства, пов'язаними із цим втручанням, й інтересами особи, яка зазнає втручання в її право власності. Отже, має існувати розумне співвідношення (пропорційність) між метою, досягнення якої передбачається, та засобами, які використовуються для її досягнення (п. 6.43 Постанови).

З цього приводу Велика Палата Верховного Суду наголошує, що не кожне втручання у право мирного володіння майном зумовлює порушення принципу пропорційності (п. 6.48 Постанови).

При аналізі пропорційності втручання в право на вільне володіння майном суд ураховує наступні обставини.

Україна має суверенне право на захист. Воно закріплене в Конституції України, Декларації про державний суверенітет України, загальноновизнаних міжнародних нормативно-правових актах, нормах і правилах.

Суд погоджується з позицією позивача, що застосування санкції у виді стягнення активів у дохід держави спрямоване, перш за все, на зупинення агресивних дій рф, припинення підтримки її

нинішнього політичного режиму шляхом впливу на фінансові можливості прихильників такої політики та здійснення швидкого та ефективного відшкодування збитків, завданих жертвам агресії за рахунок коштів, отриманих від стягнення.

Окремою необхідністю для застосування санкцій виступає важливість зупинення подальшого сприяння та підтримки «воєнних операцій» рф шляхом встановлення для підсанкційних осіб конкретних і невідворотних наслідків таких протиправних дій у вигляді втрати власних активів на території тієї держави, щодо якої здійснюється агресія.

Управлінням Верховного комісара ООН з прав людини (УВКПЛ ООН) на щотижневій основі публікуються дані щодо втрат серед цивільних осіб після початку вторгнення рф на територію України. Так, на офіційному вебсайті ООН опубліковано наступну найактуальнішу інформацію станом на 20 березня 2023 року (за посиланням: <https://www.ohchr.org/en/news/2023/03/ukraine-civilian-casualty-update-20-march-2023>):

«З 24 лютого 2022 року, коли почався збройний напад Російської Федерації на Україну, до 20 березня 2023 року Управління Верховного комісара ООН з прав людини (УВКПЛ ООН) зафіксувало 21793 випадки загибелі або поранення цивільних осіб в Україні: 8317 загиблих і 13892 поранених.

Тільки за період з 01 по 19 березня 2023 року, зафіксовано 469 жертв серед цивільного населення, що включає: 113 убитих (60 чоловіків, 34 жінки, 4 хлопчики, 1 дівчинка, а також 14 дорослих, стать яких поки невідома) та 356 поранених (149 чоловіків, 75 жінок, 17 хлопчиків, 1 дівчинка), що є свідченням продовження збільшення кількості жертв серед цивільного населення України.

Суд ураховує інформацію, надану УВКПЛ ООН на офіційному сайті про численність жертв серед цивільного населення після початку військової агресії РФ.

Отже, в умовах триваючої агресивної війни рф проти України, застосування санкції, на переконання суду, співвідноситься з інтересами суспільства та є пропорційним.

4. Висновки суду

З урахуванням наведеного, суд вважає, що докази, надані позивачем разом із позовною заявою та які досліджені судом під час судового розгляду, посилання на які містяться в мотивувальній частині рішення, у своїй сукупності відповідають вимогам належності, допустимості та достовірності, при цьому наданих позивачем доказів достатньо для визнання факту того, що:

- що рішенням РНБО від 7 вересня 2022 року «Про застосування та внесення змін до персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)» (введене в дію Указом Президента України від 7 вересня 2022 року № 637/2022) стосовно Бабашова Леоніда Івановича, 31 січня 1966 року народження, уродженця України, АР Крим, депутата державної думи федеральних зборів рф, члена політичної партії «єдина росія», застосовано санкцію у виді блокування активів строком на 10 років (т. 1, а.с. 44-52);

- діяльність відповідача Бабашова Л.І., яка проявилася в голосуванні 15 лютого 2022 р., 22 лютого 2022 року та 03 жовтня 2022 року «за» відповідні проекти постанов державної думи та законопроекти, зазначені у п. 3.7. цього рішення, підпадає під визначення дій, передбачених підпунктом «є» пункту 1 абзацу 4 частини 1 статті 5¹ Закону України «Про санкції», а саме взяття участі в ухваленні рішень (з підтримкою таких рішень своїм голосом) про поширення юрисдикції держави-агресора на територію, яка відповідно до Конституції України входить до складу України;

- діяльність відповідача Бабашова Л.І. яка полягала у здійсненні в період з 22 лютого 2022 року по дату подання позовної заяви до суду (08.03.2023) на власній сторінці у соціальній мережі «Вконтакте» (<https://vk.com>) поширення направлених на: 1) підтримку формальної анексії тимчасово непідконтрольних територій Донецької та Луганської областей України; 2) підтримку воєнного вторгнення рф на територію України; 3) підтримку проведення нелегітимних референдумів на території Донецької, Луганської, Запорізької та Херсонської областей; 4)

підтримку збройних сил рф, президента рф путіна та взятого щодо України фашистського політичного курсу рф загалом; 5) повідомлення про здійснення відповідачем матеріального забезпечення збройних сил рф шляхом передачі 15 комплектів броні представникам збройних сил так званого «днр», підпадає під ознаки підстав закріплених абзацом 3 підпункту «в» пункту 2 частини 1 ст. 5¹ Закону України «Про санкції»;

- відповідачу Бабашову Л.І. належать, або щодо них відповідачем прямо чи опосередковано (через дружину Бабашову Т.О. та ПП «Блік») вчиняються дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження щодо наступних активів:

1) 1/2 частки в праві спільної часткової власності на земельну ділянку, загальна площа: 0,07 га, кадастровий номер: 8536300000:58:002:0489, цільове призначення: для індивідуального дачного будівництва, адреса об'єкта нерухомого майна: м. Севастополь, Севастопольська ЮБК, земельна ділянка 53/129, площа: 0.07 га (Реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 178849885000, право власності № 2840268);

2) житловий будинок двоповерховий літ. А; прибудова літ. а; огорожа 1-3, загальна площа: 152 кв. м., житлова площа: 92,4 кв. м., адреса об'єкта нерухомого майна: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р., с. Петрівка, вулиця Паркова, будинок 34а (Реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 130102501220);

3) нежитлова будівля, загальна площа: 127 кв. м., житлова площа: 104,2 кв. м., опис об'єкта: ціла нежитлова будівля складається з будівель та споруд: операторської з аптекою та офісними приміщеннями на автозаправочній станції, визначеної на плані літерою «А» основною площею 104.2 кв. м., загальною площею 127.0 кв. м.; навісу літ. «а1» загальною площею 162,8 кв. м., вбиральні літ. «Д», споруд, нежитлова будівля розташована на орендованій земельній ділянці площею 0,1894 гектарів, кадастровий номер: 0122055100:01:017:0012, цільове призначення - для розміщення та експлуатації будівель і споруд додаткових транспортних послуг та допоміжних операцій, адреса об'єкта нерухомого майна: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р., смт. Красногвардійське, вулиця Тітова, будинок 1а, (Реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 63338201220);

4) 1/2 частки в праві спільної часткової власності на нежитлову будівлю, загальна площа: 1914 кв. м., адреса об'єкта нерухомого майна: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р., смт. Красногвардійське, вулиця Тельмана, будинок 40 (Реєстраційний номер майна: 7259125);

5) нежитлова будівля, адреса об'єкта нерухомого майна: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р., с. Петрівка, вулиця Железнодорожна, будинок 1, (Реєстраційний номер майна: 31660403);

6) 2/100 частки в праві спільної часткової власності на нежитлову будівлю, загальна площа: 921 кв. м., житлова площа: 887 кв. м., опис: нежитлова будівля складається з будівель та споруд: холодильник, визначений на плані літерою «А», загальною площею 921,0 кв. м., основною площею 887,0 кв. м., склад літ. «Б», загальною площею 495,6 кв. м., основною площею 465,4 кв. м., склад літ. «Б1», прохідна літ. «Г», вбиральня літ. «Ж», трансформаторна підстанція літ. «Е», пожежне водоймище літ. «И», резервуари літ. «К», «Л»; споруди, адреса об'єкта нерухомого майна: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р., смт. Красногвардійське, провулок Дорожній, будинок 21 (Реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 76003801220, право власності № 1195308);

7) транспортний засіб VOLKSWAGEN TRANSPORTER, 2007 року випуску, VIN WV1ZZZ7HZ7H134865, номерний знак AA4000HT, свідоцтво про реєстрацію транспортного засобу CAT134191.

8) 100% частки статутного капіталу Приватного підприємства «БЛК» (код ЄДРПОУ: 31983083, юридична адреса: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р-н, смт. Красногвардійське, вул. Тельмана, б. 25).

9) 50% частки статутного капіталу Приватного підприємства «Сова – КБ» (код ЄДРПОУ: 36101482, юридична адреса: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р-н, смт. Красногвардійське, вул. Тітова, б. 1а).

Тому суд вбачає підстави для задоволення адміністративного позову Міністерства юстиції України до Бабашова Л.І. в повному обсязі, а саме, стягнення в дохід держави відповідних активів.

5. Інші питання

При ухваленні рішення суд також вирішує чи є підстави допустити негайне виконання рішення (п. 6. ч. 1 ст. 244 КАС України). Оскільки рішення суду про застосування санкції, передбаченої п. 1¹ ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції», не належить до судових рішень, які виконуються негайно у відповідності до статей 274, 371 КАС України, суд не вбачає підстав для допущення негайного виконання рішення.

Відповідно до ст. 139 КАС України відсутні підстави для розподілу судових витрат, оскільки позивач звільнений від сплати судового збору на підставі п. 25 ч. 1 ст. 5 Закону України «Про судовий збір», а доказів понесення інших судових витрат сторонами у даній справі не надано.

З урахуванням зазначеного вище, беручи до уваги положення статей 2, 10, 12, 72-79, 99, 243-246, 268, 269, 283-1 КАС України, статей 4-5² Закону України «Про санкції», суд

ВИРІШИВ:

1. Адміністративний позов Міністерства юстиції України до Бабашова Леоніда Івановича – задовольнити.

2. Застосувати до Бабашова Леоніда Івановича, 31 січня 1966 року народження, (РНОКПП: _____, місце проживання: _____

_____), санкцію, передбачену пунктом 1¹ частини першої статті 4 Закону України "Про санкції".

3. Стягнути в дохід держави активи, а саме:

3.1) 1/2 частки в праві спільної часткової власності на земельну ділянку, загальна площа: 0,07 га, кадастровий номер: 8536300000:58:002:0489, цільове призначення: для індивідуального дачного будівництва, адреса об'єкта нерухомого майна: м. Севастополь, Севастопольська ЮБК, земельна ділянка 53/129 (Реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 178849885000, право власності № 2840268);

3.2) житловий будинок двоповерховий літ. А; прибудова літ. а; огорожа 1-3, загальна площа: 152 кв. м., житлова площа: 92,4 кв. м., адреса об'єкта нерухомого майна: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р., с. Петрівка, вулиця Паркова, будинок 34а (Реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 130102501220);

3.3) нежитлову будівлю, загальна площа: 127 кв. м., житлова площа: 104,2 кв. м., опис об'єкта: ціла нежитлова будівля складається з будівель та споруд: операторської з аптекою та офісними приміщеннями на автозаправочній станції, визначеної на плані літерою «А» основною площею 104.2 кв. м., загальною площею 127.0 кв. м.; навісу літ. «а1» загальною площею 162,8 кв. м., вбиральні літ. «Д», споруд, нежитлова будівля розташована на орендованій земельній ділянці площею 0,1894 гектарів, кадастровий номер: 0122055100:01:017:0012, цільове призначення - для розміщення та експлуатації будівель і споруд додаткових транспортних послуг та допоміжних операцій, адреса об'єкта нерухомого майна: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р., смт. Красногвардійське, вулиця Тітова, будинок 1а, (Реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 63338201220);

3.4) 1/2 частки в праві спільної часткової власності на нежитлову будівлю, загальна площа: 1914 кв. м., адреса об'єкта нерухомого майна: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р., смт. Красногвардійське, вулиця Тельмана, будинок 40 (Реєстраційний номер майна: 7259125);

3.5) нежитлову будівлю, адреса об'єкта нерухомого майна: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р., с. Петрівка, вулиця Железнодорожна, будинок 1, (Реєстраційний номер майна: 31660403);

3.6) 2/100 частки в праві спільної часткової власності на нежитлову будівлю, загальна площа: 921 кв. м., житлова площа: 887 кв. м., опис: нежитлова будівля складається з будівель та споруд: холодильник, визначений на плані літерою «А», загальною площею 921,0 кв. м., основною

площею 887,0 кв. м., склад літ. «Б», загальною площею 495,6 кв. м., основною площею 465,4 кв. м., склад літ. «Б1», прохідна літ. «Г», вбиральня літ. «Ж», трансформаторна підстанція літ. «Е», пожежне водоймище літ. «И», резервуари літ. «К», «Л»; споруди, адреса об'єкта нерухомого майна: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р., смт. Красногвардійське, провулок Дорожній, будинок 21 (Реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 76003801220, право власності № 1195308);

3.7) транспортний засіб VOLKSWAGEN TRANSPORTER, 2007 року випуску, VIN WV1ZZZ7HZ7H134865, номерний знак AA4000HT, свідоцтво про реєстрацію транспортного засобу САТ134191.

3.8) 100% частки статутного капіталу Приватного підприємства «Блік» (код ЄДРПОУ: 31983083, юридична адреса: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р-н, смт. Красногвардійське, вул. Тельмана, б. 25).

3.9) 50% частки статутного капіталу Приватного підприємства «Сова – КБ» (код ЄДРПОУ: 36101482, юридична адреса: Автономна Республіка Крим, Красногвардійський р-н, смт. Красногвардійське, вул. Тітова, б. 1а), що належать Бабашову Леоніду Івановичу.

4. Надіслати це рішення в день набрання ним законної сили Кабінету Міністрів України для визначення суб'єкта, порядку та способу його виконання.

5. Опублікувати текст рішення на офіційному веб-сайті Вищого антикорупційного суду відповідно до положень ч. 7 ст. 283-1 КАС України, з урахуванням ч. 16 ст. 10 КАС України.

Апеляційна скарга на рішення Вищого антикорупційного суду може бути подана стороною до Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду протягом п'яти днів з дня його проголошення. Особи, які не були присутні при проголошенні зазначеного рішення, мають право його оскаржити протягом п'яти днів із дня публікації рішення на офіційному вебсайті Вищого антикорупційного суду.

Це рішення набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги це рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Головуючий (суддя-доповідач)

Кравчук О.О.

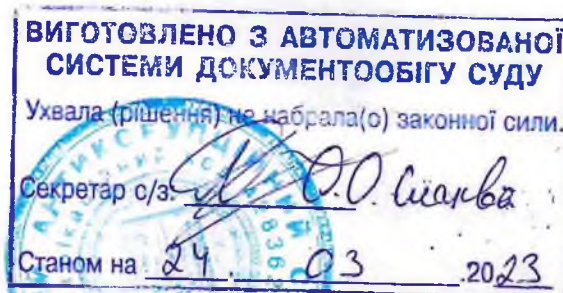
Підпис

Судді:

Підпис Білоус І.О.

Підпис

Крук Є.В.

арх.
Секретарь оргбюро заседания судьи
забыл вносить в протокол
наименование вышестоящего
суда О.О. Славка

